

Peugeot Deutschland GmbH (věc C-132/17)

Datum rozhodnutí: 21. února 2018

Závěr: *Definice pojmu „audiovizuální mediální služba“ se nevztahuje na takový videokanál, jaký je dotčen ve věci v původním řízení, na němž si internetoví uživatelé mohou vyvolat krátká propagační videa na modely nových osobních automobilů, ani na jediné z těchto videí samostatně.*

Skutkové okolnosti: Společnost Peugeot Deutschland uvádí v Německu na trh vozidla značky Peugeot. V rámci online služby YouTube provozuje videokanál, na němž dne 17. února 2014 zveřejnila přibližně 15 sekund dlouhé video s názvem „Peugeot RCZ R Experience: Boxer“. Deutsche Umwelthilfe podalo proti společnosti Peugeot Deutschland u Zemského soudu v Kolíně nad Rýnem žalobu, ve které uvedlo, že skutečnost, že ve zveřejněném videu nejsou sděleny informace o oficiální spotřebě paliva a o oficiálních emisích CO₂ nového modelu vozidla, které v něm bylo představeno, je v rozporu s ustanovením § 5 odst. 1 Pkw-ENVKV. Uvedený soud vyhověl žalobě podané Deutsche Umwelthilfe a Vrchní zemský soud v Kolíně nad Rýnem zamítl odvolání podané společností Peugeot Deutschland proti tomuto rozhodnutí.

Právní stránka: „Audiovizuální mediální služba“ je definována jako služba, za kterou nese redakční odpovědnost poskytovatel mediálních služeb a jejímž hlavním účelem je poskytování pořadů široké veřejnosti za účelem informování, zábavy nebo vzdělávání. Tato služba by se měla vztahovat na hromadné sdělovací prostředky, pokud jde o jejich funkci informovat, bavit a vzdělávat širokou veřejnost. Nelze mít přitom za to, že hlavním účelem kanálu propagačních videí v rámci online služby YouTube je poskytování pořadů široké veřejnosti za účelem informování, zábavy nebo vzdělávání. Není sice nutné určit, zda propagační video představuje pořad, jak je uveden v čl. 1 odst. 1 písm. a) bodu i) směrnice 2010/13 a definován v témže článku odst. 1 písm. b), avšak je nutné konstatovat, že účelem takového videa je čistě pro komerční účely propagovat prezentovaný výrobek

nebo službu. I za předpokladu, že by kanál propagačních videí na YouTube mohl splňovat ostatní kritéria a charakteristické rysy audiovizuální mediální služby uvedené v čl. 1 odst. 1 písm. a) bodu i) směrnice 2010/13, jeho reklamní cíl tedy stačí k tomu, aby byl vyloučen z oblasti působnosti tohoto ustanovení.

Relevantní právní úprava: čl. 1 odst. 1 písm. a) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2010/13/EU o koordinaci některých právních a správních předpisů členských států upravujících poskytování audiovizuálních mediálních služeb (směrnice o audiovizuálních mediálních službách).

„ZPT“ AD (věc C-518/16)

Datum rozhodnutí: 28. února 2018

Závěr: *Právo EU nebrání tomu, aby z nároku na daňové zvýhodnění představující podporu de minimis byly vyloučeny investice do majetku určeného na činnosti spojené s vývozem.*

Skutkové okolnosti: ZPT, společnost založená podle bulharského práva, ve svých oddělených výrobních vykonává tři techniky nezávislé výrobní činnosti, kterými jsou výroba profilovaných a kulatých trub a trubek, výroba otevřených profilů tvářených za studena a ocelových záchytných zařízení pro pozemní komunikace a žárové zinkování, jakož i elektrolytické zinkování nebo elektro-zinkování dílů. V daňovém přiznání za rok 2008 ZPT uvedla, že žádá o slevu na korporační dani stanovenou v čl. 184 zákona o korporační dani ve výši 140 677,51 BGN (přibližně 70 000 eur). Daňovým výměrem ze dne 5. března 2010 byla uvedena sleva na dani zamítnuta s odůvodněním, že investice, na jejichž základě ZPT nárokuje uvedené snížení, směřovaly do výroben, v nichž se vyráběly výrobky určené na vývoz, a že na takové investice nelze na základě čl. 182 odst. 2 bodu 7 zákona o korporační dani slevu na dani přiznat.

Právní stránka: Články 184 a 188 bulharského zákona o korporační dani poskytují slevu na dani v objemu nepřevyšujícím strop stanovený nařízením č. 1998/2006 podnikům zabývajícím se výrobní činností v obcích, ve

kterých míra nezaměstnanosti citelně převyšuje celostátní průměr, avšak pod podmínkou, že tam investují částku odpovídající slevě na dani, a to do čtyř let od začátku roku, pro který je sleva poskytována. Podle čl. 182 odst. 2 bodu 7 uvedeného zákona se daňové zvýhodnění nepoužije „na investice do majetku určeného k výkonu činností spojených s vývozem“. Bulharsko tím tak chtělo zajistit soulad s čl. 1 odst. 1 písm. d) nařízení č. 1998/2006, který z uplatnění pravidla *de minimis* vylučuje podpory na pomoc vývozu. Článek 1 odst. 1 písm. d) nařízení č. 1998/2006 však nevylučuje jakoukoliv podporu, která by mohla mít vliv na vývoz, ale pouze tu, jejímž přímým předmětem plynoucím ze samotné její formy je podpořit prodeje do jiného státu. Za takovou jsou považovány pouze podpory „přímo spojené s vyváženým množstvím“, podpory na vytvoření a provoz distribuční sítě a podpory na jiné běžné výdaje související s vývozní činností. Z toho vyplývá, že investiční podpora, která svou povahou a svou výší v nějaké formě nezávisí na množství vyvezeného zboží, nepatří mezi „podpory na činnosti spojené s vývozem“ ve smyslu čl. 1 odst. 1 písm. d) nařízení č. 1998/2006, a nespadá proto do působnosti tohoto ustanovení, i když takto podporované investice umožňují rozvoj produktů určených na vývoz. V opačném případě to znamená, že pokud investiční podpora závisí na množství vyvezeného zboží, a tudíž spadá do působnosti čl. 1 odst. 1 písm. d) nařízení č. 1998/2006, pravidlo *de minimis* se na ni nevztahuje. Na základě takového výkladu nebrání ustanovení čl. 1 odst. 1 písm. d) nařízení č. 1998/2006 takovým ustanovením vnitrostátního práva, jakým je čl. 182 odst. 2 bod 7 zákona o korporační dani, pokud jsou posledně uvedená ustanovení vnitrostátními soudy vykládána, v mezích svého znění, jako obsahující totéž vyloučení.

Související judikatura: rozsudek ze dne 17. května 1984, *Denkavit Nederland*, 15/83, EU:C:1984:183, rozsudek ze dne 21. června 2016, *New Valmar*, C-15/15, EU:C:2016:464.

Relevantní právní úprava: čl. 1 odst. 1 písm. d) nařízení č. 1998/2006 o použití článků [107 a 108 SFEU] na podporu *de minimis*.

Mahnkopf (věc C-558/16)

Datum rozhodnutí: 1. března 2018

Závěr: *Do působnosti nařízení Evropského parlamentu a Rady o příslušnosti, rozhodném*

právu, uznávání a výkonu rozhodnutí a přijímání a výkonu veřejných listin v dědických věcech a o vytvoření evropského dědického osvědčení spadá takové vnitrostátní ustanovení, podle kterého se v případě smrti jednoho z manželů majetek nabytý během manželství paušálně vyrovná tím, že se zvýší zákonný dědický podíl pozůstalého manžela.

Skutkové okolnosti: Lutz Mahnkopf zemřel dne 29. srpna 2015. V době smrti byl sezdán s Doris L. M. Mahnkopf. Oba manželé měli německou státní příslušnost a trvalé bydliště v Berlíně (Německo). Jedinými dědici zůstavitele, jenž neučinil žádné pořízení pro případ smrti, jsou jeho manželka a jediný syn tohoto manželského páru. Manželé podléhali zákonnému režimu odděleného jmění s vyrovnáním majetku nabytého během manželství při jeho zániku a neuzavřeli manželskou smlouvu. Majetek zůstavitele se nacházel v Německu s výjimkou spoluvlastnického podílu v rozsahu jedné poloviny na pozemku nacházejícím se ve Švédsku. Na návrh Doris L. M. Mahnkopf vydal dne 30. května 2016 Amtsgericht Schöneberg (Obvodní soud v Schönebergu, Německo), jenž je soudem příslušným k vypořádání dědictví po L. Mahnkopfovi, vnitrostátní dědické osvědčení, podle kterého pozůstalá manželka a potomek zdělili každý polovinu majetku zůstavitele v souladu se zákonným přechodem práv stanoveným německým právem.

Právní stránka: Výše uvedené nařízení usiluje o usnadnění řádného fungování vnitřního trhu odstraněním překážek volného pohybu osobám, které uplatňují svá práva v souvislosti s dědictvím, jež má přeshraniční důsledky. V evropském prostoru musejí být totiž účinným způsobem zaručena práva dědiců, odkazovníků a dalších osob zůstaviteli blízkých, jakož i věřitelů zůstavitele. Za tímto účelem stanoví nařízení vytvoření evropského dědického osvědčení, které má umožnit každému dědici, odkazovníku či osobě, jež má právo uvedené v tomto osvědčení, aby v jiném členském státu prokázali svou způsobilost a svá dědická práva. I když bylo uvedené nařízení přijato s cílem zahrnout všechny občanskoprávní aspekty majetkových poměrů v manželství, pokud jde o každodenní správu majetku manželů a jejich majetkové vypořádání, zejména v důsledku rozluky manželů či úmrtí jednoho z nich, výslovně z oblasti své působnosti v souladu se svým čl. 1 odst. 2 písm. d) vylučuje „dědění pozůstalosti po zemřelém manželovi“. Navíc podle čl. 69 odst. 1 tohoto nařízení vyvolává evropské dědické osvědčení účinky ve všech

členských státech a není vyžadován žádný zvláštní postup. Odstavec 2 tohoto nařízení stanoví, že se předpokládá, že osoba uvedená v osvědčení jako dědic je v postavení uvedeném v osvědčení nebo disponuje tam uvedenými právy, přičemž uvedená práva nejsou předmětem jiných podmínek nebo omezení, než stanoví samotné osvědčení.

Související judikatura: rozsudek ze dne 12. října 2017, *Kubicka*, C-218/16, EU:C:2017:755, rozsudek ze dne 18. května 2017, *Hummel Holding*, C-617/15, EU:C:2017:390.

Relevantní právní úprava: čl. 1 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 650/2012 o příslušnosti, rozhodném právu, uznávání a výkonu rozhodnutí a přijímání a výkonu veřejných listin v dědických věcech a o vytvoření evropského dědického osvědčení.

Evropská komise v. Česká republika (věc C-575/16)

Datum rozhodnutí: 15. března 2018

Závěr: Česká republika tím, že uložila podmínku státní příslušnosti pro přístup k povolání notáře, nesplnila povinnosti, které pro ni vyplývají z článku 49 SFEU.

Skutkové okolnosti: Dopisem ze dne 18. října 2006 vyzvala Komise Českou republiku, aby jí podala vyjádření ke slučitelnosti podmínky státní příslušnosti, jejíž splnění je vnitrostátními předpisy vyžadováno pro přístup k povolání notáře v tomto členském státě, s článkem 49 SFEU. Na tuto výzvu dopisem odpověděla Česká republika dopisem ze dne 3. ledna 2007, ve kterém uvedla, že podle ní se na činnost notáře nevztahují ustanovení článku 49 SFEU, neboť tato činnost je spjata s výkonem veřejné moci, a spadá tudíž do působnosti výjimky upravené v článku 51 SFEU. Vzhledem k tomu, že se Komise s analýzou České republiky neztotožnila, jí zaslala dopisem ze dne 23. října 2007 odůvodněné stanovisko, na něž tento členský stát odpověděl dopisem ze dne 9. ledna 2008.

Právní stránka: Česká republika však tvrdí, že činnosti notáře jsou z působnosti článku 49 SFEU vyňaty, neboť jsou v tomto členském státě spjata s výkonem veřejné moci ve smyslu čl. 51 prvního pododstavce SFEU. Je však třeba ověřit, zda činnosti svěřené notářům v českém právním řádu jsou přímo a specificky spjata s výkonem veřejné moci. V tomto ohledu bylo konstatováno, že žádná

z činností svěřená notářům (činnosti spočívající v sepisování veřejných listin o právních jednáních, připojení doložky vykonatelnosti, osvědčování právně významných skutečností a prohlášení, zápisu skutečností do veřejných rejstříků a poskytování služeb právního poradenství v souvislosti s činností notáře, pravomoc notáře činit protesty směnek, úkoly, jež notář plní jako soudní komisař v řízení o pozůstalosti) není spjata s výkonem veřejné moci ve smyslu čl. 51 prvního pododstavce SFEU, a podmínka státní příslušnosti požadovaná českou právní úpravou pro přístup k povolání notáře tedy představuje diskriminaci na základě státní příslušnosti zakázanou článkem 49 SFEU.

Související judikatura: rozsudek ze dne 1. prosince 2011, *Komise v. Nizozemsko*, C-157/09, nezveřejněný, EU:C:2011:794, rozsudek ze dne 14. září 2017, *Komise v. Řecko*, C-320/15, EU:C:2017:678, rozsudek *Komise v. Belgie*, C-47/08, EU:C:2011:334, rozsudek ze dne 1. února 2017, *Komise v. Maďarsko*, C-392/15, EU:C:2017:73.

Relevantní právní úprava: čl. 49 a 51 SFEU.

J. Klein Schiphorst (věc C-551/16)

Datum rozhodnutí: 21. března 2018

Závěr: Právo EU nebrání takovému vnitrostátnímu opatření, které příslušné instituci ukládá, aby ze zásady zamítla jakoukoliv žádost o prodloužení doby vývozu dávek v nezaměstnanosti nad tři měsíce, pokud se uvedená instituce nedomnívá, že zamítnutí této žádosti by vedlo k nepřiměřenému výsledku.

Skutkové okolnosti: Pan Klein Schiphorst, nizozemský státní příslušník, v době, kdy měl bydliště v Nizozemsku a byly mu tam od 2. května 2011 vypláceny dávky v nezaměstnanosti podle WW, informoval dne 19. července 2012 Institut pro správu sociálního zabezpečení zaměstnanců (dále jen „Uwv“), že zamýšlí odejít do Švýcarska a hledat si tam zaměstnání, a za tímto účelem požádal o zachování jeho nároku na dávky v nezaměstnanosti. Rozhodnutím ze dne 8. srpna 2012 Uwv žádosti J. Kleina Schiphorsta vyhověl pro období od 1. září do 30. listopadu 2012. E-mailem ze dne 19. listopadu 2012 J. Klein Schiphorst požádal Uwv na základě nařízení č. 883/2004 o prodloužení vývozu svých dávek v nezaměstnanosti nad tři měsíce. Rozhodnutími ze dne 21. listopadu 2012 a ze dne 16. ledna 2013 Uwv zamítl uvedenou

žádost, jakož i stížnost podanou proti tomuto zamítnutí. V tomto posledně uvedeném rozhodnutí Uwv vysvětlil, že nevyužil možnosti poskytnuté příslušným službám nebo institucím podle čl. 64 odst. 1 písm. c) nařízení č. 883/2004 prodloužit nanejvýše na šest měsíců lhůtu pro vývoz dávek v nezaměstnanosti.

Právní stránka: Z práva EU jednoznačně vyplývá, že nárok na dávky v nezaměstnanosti je zachován po dobu tří měsíců ode dne, kdy zcela nezaměstnaná osoba odešla do jiného členského státu s cílem hledat si zaměstnání. Článek 64 odst. 1 písm. c) druhá věta nařízení č. 883/2004 kromě toho uvádí, že příslušné služby nebo instituce „mohou“ prodloužit lhůtu tří měsíců nanejvýše na šest měsíců. Je třeba uvést, že toto nařízení nezavádí společný systém sociálního zabezpečení, ale umožňuje, aby nadále existovaly rozdílné vnitrostátní systémy, a jeho jediným cílem je zajistit koordinaci těchto systémů, aby byl zaručen účinný výkon volného pohybu osob. Uvedené nařízení tak umožňuje, aby nadále existovaly různé systémy, které vedou k různým pohledávkám ve vztahu k jednotlivým institucím, vůči nimž má příjemce přímé nároky buď pouze na základě vnitrostátního práva, nebo na základě vnitrostátního práva doplněného, pokud je to nutné, unijním právem. Článek 64 odst. 1 písm. c) nařízení č. 883/2004 zaručuje vývoz dávek v nezaměstnanosti jen po dobu tří měsíců, nicméně umožňuje podle vnitrostátního práva prodloužení uvedené doby nanejvýš na šest měsíců. Jestliže členský stát využil možnost uvedenou v čl. 64 odst. 1 písm. c) druhé větě nařízení č. 883/2004, přísluší mu, aby v případě, že toto nařízení nestanoví kritéria, přijal za dodržení unijního práva vnitrostátní opatření, která upravují prostor příslušné instituce pro uvážení, zejména tím, že upřesní podmínky, za jakých se nezaměstnané osobě, která odchází do jiného členského státu s cílem hledat zaměstnání, povolí či nepovolí prodloužit dobu vývozu dávek v nezaměstnanosti nad tři měsíce a nanejvýš na šest měsíců.

Související judikatura: rozsudek ze dne 8. listopadu 2016, *Ogňanov*, C-554/14, EU:C:2016:835, rozsudek ze dne 19. ledna 1980, *Testa a další*, 41/79, 121/79 a 796/79, EU:C:1980:163, rozsudek ze dne 21. února 2002, *Rydergård*, C-215/00, EU:C:2002:111.

Relevantní právní úprava: čl. 64 odst. 1 písm. c) nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 o koordinaci systémů sociálního zabezpečení.

Faiz Rasool (věc C-568/16)

Datum rozhodnutí: 22. března 2018

Závěr: *Služba spočívající ve výběru hotovosti, kterou svým zákazníkům nabízí provozovatel heren prostřednictvím multifunkčních terminálů instalovaných v uvedených hernách, nepředstavuje „platební službu“ ve smyslu této směrnice, jestliže provozovatel neprovádí žádnou operaci na platebních účtech uvedených zákazníků a činnosti, které vykonává v této souvislosti, se omezují na zpřístupnění těchto terminálů a jejich doplňování hotovostními prostředky.*

Skutkové okolnosti: Faiz Rasool je jednatelem společnosti RE, která v Německu provozuje dvě herny s hracími automaty. Do konce roku 2012 poskytovala RE zákazníkům heren multifunkční terminály umožňující rozměňování bankovek na mince, jakož i výběr hotovosti prostřednictvím bankovní karty a odpovídajícího *Personal Identification Number* (kód PIN) vydávaných jejich bankou. Správu operací a transakcí vycházejících z těchto terminálů zajišťovala společnost Telecash v postavení externího poskytovatele služeb (dále jen „provozovatel sítě“). Provozovatel sítě byl vlastníkem multifunkčních terminálů, které pronajímал společnosti RE. Do května roku 2011 probíhaly výběry následujícím způsobem: Provozovatel sítě po zadání kódu PIN ověřil, zda bankovní účet zákazníka vykazuje dostatečné hotovostní krytí, a pokud tomu tak bylo, umožnil výběr hotovosti. Provozovatel sítě se staral také o to, aby společnosti RE byly po každé proplacení částky, které její zákazníci vybrali. Společnost RE nezískala za poskytnutí multifunkčních terminálů žádné protiplnění a hradila provozovateli sítě částku ve výši 0,13 eura za transakci, jakož i fixní měsíční odměnu ve výši 48 eur. Jediná činnost společnosti RE spočívala v konečném výsledku v dodávání hotovosti do multifunkčních terminálů. Od června roku 2011 společnost RE po změně vnitrostátní právní úpravy, a také aby mohla nadále poskytovat službu výběru peněz bez nezbytného povolení pro poskytovatele platebních služeb, částečně pozměnila způsob fungování multifunkčních terminálů instalovaných v hernách tak, aby poskytovaly jedinou možnost, označenou jako *cash back*. Podle této formy mohli zákazníci vybírat hotovost z multifunkčních terminálů již jen tehdy, pokud si zároveň objednali poukázku ve výši 20 eur umožňující vhození mincí do herního automatu. Tato částka byla odepsána z účtů zákazníků jejich bankou spolu s částkou vybrané hotovosti.

Právní stránka: Článek 4 bod 3 směrnice 2007/64 ve spojení s bodem 2 její přílohy považuje za „platební službu“ podnikatelskou činnost umožňující výběry hotovosti z platebního účtu, jakož i veškeré operace nutné pro vedení platebního účtu. Společnost RE pouze pronajímala a instalovala ve svých hernách multifunkční terminály a dodávala do nich hotovost. Ačkoli tyto úkony představovaly kroky předcházející operacím uskutečňovaným na platebních účtech zákazníků heren a s těmito operacemi souvisely, z předkládacího rozhodnutí vyplývá, že uvedené operace byly uskutečňovány externím poskytovatelem, a to provozovatelem sítě. Tento provozovatel sítě totiž zajišťoval propojení multifunkčních terminálů s bankovním účtem zákazníků, a to akceptací jejich bankovní karty a kódu

PIN, čímž umožnil výběr hotovosti. Za těchto podmínek nelze mít za to, že taková služba, jako je služba nabízená společností RE prostřednictvím multifunkčních terminálů, umožňovala „výběry hotovosti z platebního účtu“ ve smyslu bodu 2 přílohy směrnice 2007/64. Kromě toho nejsou k dispozici žádné informace, jež by dokládaly, že společnost uskutečňovala v souvislosti s touto službou „veškeré operace nutné pro vedení platebního účtu“ ve smyslu tohoto ustanovení.

Relevantní právní úprava: čl. 4 bod 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2007/64/ES o platebních službách na vnitřním trhu.

Připravil: Jan Tlamycha

KNIŽNÍ TIP

Vlastnictví bytu

Markéta Selucká, Eva Dobrovolná, Vlastimil Vitoul, Silvie Štěpánová

Monografie Vlastnictví bytu se zaměřuje na jeden z tradičních soukromoprávních institutů sloužících k uspokojování potřeby bydlení, a tím je vlastnictví bytu či rodinného domu. Navazuje logicky na již dříve vydanou monografii Nájem bytu a domu po rekodifikaci soukromého práva.

Publikace je příručkou poskytující základní přehled právní úpravy. Vzhledem ke složitosti problematiky, kdy současný právní stav umožňuje „dvojí způsob vlastnictví bytu“, a to dle již zrušeného zákona o vlastnictví bytů a dle občanského zákoníku, vznikají v praxi mnohé výkladové problémy, na něž se monografie snaží

reagovat. Publikace je zpracována v kontextu ustálené judikatury vztahující se k zákonu o vlastnictví bytů. Její reálná použitelnost je však, jak podotýkají sami autoři, v případě nového občanského zákoníku otevřená a tvorba nové judikatury bude otázkou dalších let.

Objednat můžete na obchod.wolterskluwer.cz